

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

www.lachairoi.org

Nr. 42

De geërfde leugen

De profeet Jeremia heeft van de Here God een openbaring ontvangen over de straf die Hij het koninkrijk van Juda zou opleggen. Het zuidelijke koninkrijk zou hetzelfde te verduren krijgen als het tienstammenrijk van het noorden een eeuw daarvoor. Zij zouden ook uit hun land gezet worden en in ballingschap en gevangenschap gaan. Dat was inderdaad een ellendig vooruitzicht. Tegelijkertijd ontving Jeremia echter een openbaring over de terugkeer naar hun vaderland en hun eerherstel door een wonder van God dat de heerlijkheid van hun wonderbaarlijke verlossing uit het land Egypte zou overschaduwen.

Daarom zie, de dagen komen, luidt het woord des HEREN, dat niet meer zal gezegd worden: Zo waar de HERE leeft, die de Israëlieten uit het land Egypte heeft gebracht, maar veeleer: Zo waar de HERE leeft, die de Israëlieten heeft doen optrekken uit het Noorderland en uit al de landen waarheen Hij hen verdreven had; ja, Ik zal hen terugbrengen in het land dat Ik aan hun vaders gegeven had (Jer. 16:14,15).

Deze openbaring over hun wonderbaarlijke terugkeer naar God en hun land gaf Jeremia aanleiding om uit te barsten in een verklaring van verering en verheven waarheid die onovertroffen is in het Oude Testament:

O HEERE ! Gij zijt mijn Sterkte, en mijn Sterkheid, en mijn Toevlucht ten dage der benauwdheid; tot U zullen de heidenen komen van de einden der aarde, en zeggen: Immers hebben onze vaders leugen erfelijk bezeten, *en* ijdelheid, waarin toch niets was, dat nut deed (Jer. 16:19).

Alle mensen die geloven dat de Bijbel het Woord van God is en hun geloof daarin actief en levend houden door er voortdurend studie van te maken zullen, als zij eerlijk zijn, moeten toegeven dat ook wij vele leugens 'erfelijk hebben bezeten.' En het is mijn bedoeling in deze studie met één van deze, die ik de ergste, de meest nietszeggende en de meest zinloze van alle vind, af te rekenen.

Dat is de leugen dat de tweeënhalf miljoen Israëlieten die tussen 1 en 33 na Christus in het land Palestina leefden mens Christus Jezus hebben afgewezen en verworpen, weigerden naar Zijn onderwijs te luisteren, Hem afwezen als hun Messias en Hem uiteindelijk hebben gekruisigd. Uit deze leugen is een andere onwaarheid ontwikkeld, namelijk dat zij hierom als volk van God werden gescheiden, dat zij nu al 2.000 jaar door Zijn hand te lijden hebben voor deze zonde en dat Israël na de kruisiging geen plaats meer heeft in het plan van God.

Deze enorme leugen moet worden onderkend, beleden en verworpen door allen die nu belijden gelovigen in en volgelingen van de Here Jezus Christus te zijn. Zij moet ook worden ontmaskerd door er het heldere licht van Gods Woord over te laten schijnen; en dat is wat ik probeer te doen door middel van duidelijke, eenvoudig te begrijpen feiten uit het Nieuwe Testament. Uit de Schrift zal aangetoond worden dat de overweldigende meerderheid van de joden die toen in Palestina leefden volgelingen van Hem zijn geworden en zo ver gingen in hun geloof en gehoorzaamheid als in die tijd maar mogelijk was. Bovendien zal dit aan allen die het betreft mijn verklaring worden van mijn volledige breuk met de algemeen aanvaarde antisemitische interpretatie van de vier evangeliën, de Handelingen en de brieven van Paulus.

Toen Johannes de Doper zijn bediening als voorloper van de Here Jezus begon, werd hij openlijk geaccepteerd door het volk van Israël dat toen in Palestina leefde. Ondanks het feit dat hij zich ophield in de onbewoonde gebieden van Judea, liep 'Jeruzalem en heel Judea en de gehele Jordaanstreek tot hem uit, en zij lieten zich in de rivier, de Jordaan, door hem dopen, onder belijdenis van hun zonden' (Matt. 3:5,6; Marc. 1:5). Zelfs de Farizeeën en Sadduceeën wezen hem niet af. Hij wees hen echter af en hekelde hen met de krachtigst denkbare bewoordingen. Deze twee groepen vormden de kern van een kleine maar invloedrijke, welgestelde en heersende klasse in Israël en Johannes' afwijzing van hen op dat moment is waarschijnlijk het startsein geweest voor veel van de kwaadaardige haat die zij later tegenover de Here toonden. Ondanks dat kunnen we naar waarheid zeggen dat door de bediening van Johannes de Doper een volk werd bereid voor de Heer (Luc. 1:17). En velen van de zonen van Israël

keerden zich tot de Here hun God (Luc. 1:16). Zijn bediening kon niet mislukken en mislukte dan ook niet.

We dienen te beseffen dat toen de Heer Zijn aardse bediening begon, de Israëlieten in Palestina op dat moment weinig over Hem wisten. In heel Israël waren er slechts twee mensen, Maria en Jozef, die wisten van Zijn wonderbaarlijke geboorte. Bepaalde herders wisten dat de baby die in Bethlehem was geboren, voorbestemd was een Redder te zijn en dat deze Redder de Christus, de Heer was. Deze mannen hebben waarschijnlijk persoonlijke verlossing gevonden door de boodschap van de engelen te geloven, maar zij werden niet aangesteld als herauten om anderen tot de aanvaarding van de baby die geboren was in de stad van David te leiden. Zij maakten echter wel bekend wat er toen aan hen was verteld over dit kind en allen die het hebben gehoord, verbaasden zich over deze dingen (Luc. 2:11-20). En ook hun boodschap werd zelfs niet afgewezen. De korte bediening van Johannes had een stemming veroorzaakt waarin de waarheid van God aanvaard kon worden door hen die het hoorden. De mensen wisten niet veel over de mens Jezus; maar het weinige wat zij wisten, hebben zij geloofd.

De vroege bediening van de Here Jezus bestond uit de aankondiging dat het koninkrijk der Hemelen aanstaande was en een oproep om zich te bekeren (onderwerpen). Hij deed geen uitspraken over zichzelf (Matt. 4:17). Toen hij bepaalde mannen (Israëlieten) riep om Hem te volgen, aarzelde of weigerde niemand (Matt. 4:18-23). Toen Hij door heel Galilea trok om te onderwijzen in hun synagogen en om het evangelie van het koninkrijk te verkondigen en vele wonderen te doen, drong het gerucht van Hem door tot in geheel Syrië; en vele scharen uit Galilea en Dekapolis en Jeruzalem en Judea en het Overjordaanse volgden Hem (Matt. 4:23-25). Let op de uitdrukking 'vele scharen' die steeds maar weer voorkomt in Mattheüs, Marcus en Lucas in verband met hun antwoord op Zijn bediening. Als er ooit iemand op aarde een succesvolle bediening heeft gehad, wat de respons van het publiek betreft, was het de Here Jezus wel.

Nadat Hij de lange verhandeling had gegeven, die gewoonlijk de Bergrede wordt genoemd, wordt ons gezegd dat de scharen versteld stonden over zijn leer (Matt. 7:28); maar toen Hij van de berg was afgedaald, volgden vele scharen Hem (Matt. 8:1). Soms was het aantal van hen zo groot dat Hij voor hen uit de weg ging (Matt. 8:18). We weten daarom dat er van afwijzing geen sprake was.

In Mattheüs 8:28-34 ontdekken we iets wat op een afwijzing van Hem lijkt door de Gergesenen (Gadarenen); maar dat had met onwetendheid en onbegrip te maken en Hij deed niets om opheldering te verschaffen. Hierop volgend werd een wonder verricht waardoor de mensen

verbaasd waren en zij verheerlijkten 'God, die zulk een macht aan de mensen gegeven had.'

Uit dit alles blijkt duidelijk hun aanneming; we moeten echter letten op de toenemende vijandigheid van de Farizeeën in Mattheüs 9:11 en 9:34. Zij lasterden nu de bron van Zijn macht. Maar Zijn bediening ging voort; en Hij ging naar alle steden en dorpen en onderwees in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het koninkrijk en genas iedere ziekte en elke kwaal onder de mensen (Matt. 9:35). In die tijd deed Hij een uitspraak tot Zijn discipelen waaruit duidelijk de situatie in het land Palestina van die dagen naar voren komt. Toen Hij de scharen zag, was Hij met ontferming over hen bewogen, omdat zij vermoeid en verstrooid waren als schapen die geen herder hebben. Deze mensen hadden een totaal gebrek aan leiderschap en echte leiding. De Farizeeën, Sadduceeën, schriftgeleerden, wetgeleerden en priesters hadden de positie om invloed en macht uit te oefenen; zij weigerden echter hooghartig hulp te bieden aan het gewone volk. Zij schoren de kudde, maar voedden hem niet. Deze situatie bracht de Heer ertoe te verklaren: 'de oogst is wel groot, maar arbeiders zijn er weinig. Bidt daarom de Heer van de oogst, dat Hij arbeiders uitzende in zijn oogst' (Matt. 9:37,38).

Dat werd gedaan; en als we elke stap in de Schrift nauwkeurig volgen, zullen we ontdekken dat aan het einde van de Handelingenperiode de overweldigende meerderheid van de acht miljoen Israëlieten die in het Romeinse Rijk leefden, gelovigen in de Here Jezus als hun Redder en Messias waren geworden.

In Mattheüs 11:20-24 ontdekken we dat Jezus de steden waar Hij de machtigste werken had laten zien verwijten maakte. Het gezonde verstand zegt ons dat dit geen aanklacht kan zijn tegen alle mensen in deze steden, maar tegen hun heersers en leiders. De werken die Hij onder hen gedaan had, zouden een bekering à la Ninevé tot gevolg gehad moeten hebben (Jona 3:4-9), maar dat gebeurde niet. Laten we echter beseffen dat er slechts heel weinig mensen in die plaatsen waren die wisten dat Hij de Christus, de Zoon van God was. Daar waren nog geen uitspraken over gedaan. Maar ondanks het falen van de 'wijzen en verstandigen' in die plaatsen (Matt. 11:25-26), volgden de scharen Hem. Zie Mattheüs 12:15; 13:2; 14:14 en 15:29-31.

In Mattheüs 16:13,14 ontdekken we dat er grote verwarring was onder de mensen over de vraag Wie en Wat Hij was. Men kan hen dat nauwelijks kwalijk nemen, wegens het ontbreken van een duidelijke uitspraak daarover van Hem. Zijn discipelen hadden echter met zekerheid en door goddelijke openbaring ontdekt dat Hij de Christus (Messias) was, de Zoon van de levende God. Maar er werd hen op het

hart gebonden dat zij niemand zouden vertellen dat Hij de Christus was (Matt. 16:20). En toen Petrus, Jacobus en Johannes door het visioen dat zij ontvingen op de Berg der Verheerlijking ontdekten dat Hij in werkelijkheid het beeld was van God Zelf, kregen zij het bevel niets over dit visioen te vertellen totdat de Zoon des Mensen was opgewekt uit de dood (Matt. 17:9). Hoe kan, met het oog op al die geheimzinnigheid aangaande Wie Hij was en Wat Hij was, de massa ervan beschuldigd worden zij Hem hebben afgewezen en verworpen, aangezien zij zo vreselijk weinig van Hem afwisten? De volledige verklaring over Hem zou uitgesteld worden tot na Zijn dood en opstanding.

De scharen bleven Hem volgen en Zijn zegeningen ontvangen (Matt. 19:2: 20:29), zelfs tot aan Zijn intocht in Jeruzalem. Bij Zijn aankomst raakte de hele stad in beroering en men vroeg zich af: 'Wie is dit?' Hun vraag toont aan hoe karig hun kennis van Hem was. Zijn volgelingen antwoordden: 'dit is de profeet, Jezus, van Nazaret in Galilea.' (Matt. 21:10,11); en de scharen aanvaardden dat en handelden naar het weinige dat zij wisten.

Deze volledige aanvaarding van Hem door het gewone volk was de oorzaak van de toorn van de oligarchie die Jeruzalem bestuurde. Door alle evangeliën heen worden deze mensen geïdentificeerd als de Farizeeën, Sadduceeën, priesters, schriftgeleerden en oudsten van het volk. Zij waren het voorwerp van enkele van de meest bijtende veroordelingen die ooit door de Here Jezus zijn uitgesproken (Matt. 23). Zij hadden besloten om de Here Jezus te doden; maar toen zij probeerden Hem gevangen te nemen, waren zij bang voor de menigte die Hem voor een profeet hield (Matt. 21:46).

Dit corrupte politieke apparaat heeft uiteindelijk de kruisiging van de Here Jezus veroorzaakt; een buitengewoon slechte daad, waarmee de grote meerderheid van de Israëlieten niets te maken had.

Hoe zou een rechtvaardig God, met het oog op deze Bijbelse feiten, het volk Israël kunnen straffen en afwijzen voor een daad waarmee slechts een enkeling iets te maken had? Maar toch is de gedachte dat God Israël heeft afgewezen en Zich daarvan heeft gescheiden wegens de kruisiging van Jezus een fundamenteel leerstuk in de belijdenissen van vele kerkelijke richtingen. En aangezien deze gedachte door de meeste heidenen wordt aangehangen, is het een geërfde leugen, waaraan ik geen deel wil hebben.